

ních statků. Stačí proto nebezpečí in abstracto. Tím tedy, že obžalovaný odpiloval opěrný drát od telegrafního vedení, poškodil součástku státního telegrafu, poněvadž skutkem tímto ohrozil provoz telegrafní. Z hořejších úvah vysvítá, že v objektivním ohledu je tu nejen skutková povaha zločinu dle § 89 tr. zák., nýbrž vzhledem ku zjištění rozsudku, že obžalovaný odcizil odpilovaný kus drátu z držby a bez povolení eráru ve svůj prospěch, také skutková povaha zločinu krádeže dle § 175 I b) tr. zák. V subjektivním ohledu dlužno, hledíc k zásadě § 1 tr. zák., především zdůraznit, že zločin lze přičítati k vině jen potud, pokud každý jeho znak je prostoupen zlým úmyslem. Používajíc této zásady na tento případ je pro přičitatelnost jednání obžalovaného jako zločinu dle § 89 tr. zák., pokud se týče jako zločinu krádeže dle § 175 I b) tr. zák. nutno, by obžalovaný jednal u vědomí, že poškozuje a to zločinně (§ 89 tr. zák.), neb odcizuje (§ 175 I b) tr. zák. věc, jsoucí součástí státního telegrafu. O otázce této lze však rozhodnouti jen na základě hodnocení průvodního materiálu, kterážto činnost spadá však vzhledem k ustanovením §§ 258 a 288 čís. 3 tr. ř. do oboru působnosti soudu nalézacího.

Čís. 840.

Neslušné chování se při bohoslužbě opodstatňuje přečin dle § 303 tr. zák. Bylo-li jím způsobeno veřejné pohoršení, nelze je vzítí v úvahu jako zvláštní přítěžující okolnost.

(Rozh. ze dne 11. května 1922, Kr I 874/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 25. května 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle § 303 tr. zák., vyhověl však v neveřejném zasedání odvolání státního zastupitelství co do trestu a trest obžalovaným přiměřeně zvýšil.

Důvody:

Rozboru při veřejném rohu byla vyhražena zmatečná stížnost, pokud opírá se o důvod zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. Ani v této části nelze jí však přiznati oprávnění. Stížnost popírá, že jednání obžalovaných opodstatňuje zákonný předpoklad »neslušného chování« ve smyslu § 303 tr. zák. Hledě ke skutkovým zjištěním rozsudku nemůže však býti pochybnosti v tomto směru. Obžalovaní účastnili se demonstrace, k níž došlo dne 25. března 1920 v katolickém kostele v B. se strany německého obyvatelstva proti sloužené prvé mši české. Ohledně obžalované Lucie S-ové běre soud za prokázáno, že za bohoslužby úmyslně tak hlasitě zpívala, že jiné hlasy překřičela, že se smála, nuceně na hlas kašlala, nohou udeřila do prkna otlátního a odcházejíc plivla. O obžalovaných Janu K-ovi a Václavu W-ovi pak zjišťuje, že, odcházejíce z kostela úmyslně dupali. Nemůže býti sporu o tom, že mše je náboženským úkonem, jenž dle zásad náboženství římsko-katolického od těch, kdož na úkonu tom podíl berou, vyžaduje zvláštní úcty a tomu odpovídajícího chování se. Je také ustáleným mravem, kotvícím v náboženském přesvědčení příslušníků tohoto

náboženství, že uvádějí s posvátností zmíněného úkonu své chování v náležitý soulad. Obžalovaní prohřešili se však zjištěným svým počínáním proti tomu, co náboženství, zvyk a mrav jim kázaly, i dlužno proto o nich právem tvrditi, že ocitli se tak ve vědomém a příkrém rozporu s tím způsobem zevního chování, jaký je předepsán zvykem a obyčejem a že proto jejich chování bylo dle mluvy zákona neslušným. Míra této neslušnosti byla zjevně taková, že chovala v sobě způsobilost druhé v jich citech uraziti a v nich odpor a nevěli vyvolati; tím je opodstatněna zákonem požadovaná objektivní způsobilost jednání, že z něho jiným vzejíti mohlo pohoršení. Namítá-li zmateční stížnost s poukazem na výpovědi svědků faráře Josefa J-a a Václava O-a, že o neslušnosti jednání obžalovaných nemůže býti proto řeči, že se jim jednalo jen o to, aby český jazyk z užívání v kostele vytlačili, pokud se týče, že chtěli dáti jen na jevo svůj nesouhlas s tím, aby bohoslužba konala se též v jazyku českém, neuplatňuje tím okolnosti právně závažné; neboť konečný cíl, jež svým závažným jednáním sledovali a jenž k jednání tomuto zavalil podnět, nemá pro právní posouzení skutku významu. Užili-li obžalovaní, by svého cíle dosáhli, prostředků, jež vyčerpávají o sobě i skutkovou povahu přečinu dle § 303 tr. zák., musí odpovídati i za tyto trestné prostředky. Po subjektivní stránce se k přečinu dle § 303 tr. zák. arci vyžaduje, aby si byl pachatel vědom povahy svého jednání, totiž toho, že je neslušným. Než předpoklad tento dochází nepochybného výrazu ve zjištěných rozsudku, nehledíc k tomu, že obžalovaní vzhledem k svému vzdělání, výchově a stáří mohli nahlédnouti, že to, co za výkonu bohoslužby činili, je nepřístojným a neslušným. To platí jmenovitě o obžalované S-ové, kterou právě její svědky vyvrácené popírání skutku usvědčuje nejpádňěji z uvedeného vědomí.

Státní zastupitelství podalo odvolání do výroku o trestu a žádá, by byl všem třem obžalovaným trest zvýšen, poněvadž dlužno přihlédnouti k velmi závažné přitěžující okolnosti, že totiž činem obžalovaných byla dána mezi osadníky farnosti v B. příčina k veřejnému pohoršení. Toto tvrzení odvolání není správné. Přitěžující okolnost, státním zastupitelstvím zmíněná, nemůže býti ještě zvláště vzata v úvahu, poněvadž veřejné pohoršení jest již obsaženo ve skutkové podstatě trestného jednání, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými, a nemůže proto již pro trest býti zvláště uvažováno. Přes to však dlužno přisvědčiti státnímu zastupitelství, že trest obžalovaným vyměřený neodpovídá jejich zavinění, a že při použití § 266 tr. zák. počínal si nalézací soud přespříliš mírně. Zavinění obžalovaných vyhovuje větší trest, než jim byl nalézacím soudem uložen a bylo proto odvolání státního zastupitelství v tomto bodě vyhověno a trest obžalovaným zvýšen.

Čís. 841.

Podloudný vývoz předmětů potřeby do ciziny (zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).

Kořalka (kmínka) jest předmětem potřeby.

(Rozh. ze dne 11. května 1922, Kr I 488/22.)